

De zingende pelgrim¹

Van waar komt gij en waar zult gij heengaan? Mensenmassa's zijn op drift, trekkende van oord naar oord, zoekende gastvrijheid. Maar zijn we niet allen op reis naar de nimmer eindigende eeuwigheid?

K. van den Herik | secretaris

In Psalm 119:54 beluisteren we zo'n reiziger in dankgebed: Uw inzetten zijn mij gezangen geweest, ter plaatse mijner vreemdelingschappen. David als zingende pelgrim, op doortocht naar dé hemelse Gastvrijheid. Wat voor hem een ondragelijke last leek, werd hem tot muziek. Zijn ziel is er bij gaan zingen; zijn hart heeft er zich in verheugd, het juk van zijn vreemdelingschap is er lichter door geworden. Als pelgrim was David verstoken van de eredienst, máár niet van de God zijner vaders vervreemd.

David was een vreemdeling op aarde, geen vreemdeling voor God, wel een zoeker, een pelgrim levende bij Gods geboden. Wat zal hij beginnen zonder Gods geboden. Die wijzen hem de weg naar het Vaderland, waarheen hij reizende is. Gods geboden en getuigenissen als zijn kompas en vertroosting in zijn vreemdelingschap. Als we Gods Woord op doorreis missen, varen we als schip stuurloos op onbeteugelde wereldzeeën. Als mensheid trekken we over deze wereld, treffen overal dodenakkers aan, waar vele miljoenen begraven liggen, die het einde van de reis bereikten, én veelal geheel onverwacht. Er leeft in de mensheid een zeker heimwee naar het leven, want al spotten de mensen, daarmee is dat heimwee nog niet weggenomen... de innerlijke vermoeidheid... altijd verder en... het einde de dood, en achter de dood projecteert de mensheid veelal iets! Maar de mens heeft van nature geen thuis, geen rust, geen vrede, geen innerlijk evenwicht des levens, want... hij is zonder God en zonder Vaderland.

A person is walking away from the viewer on a vast, undulating sand dune. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow and long shadows. The sky is filled with dramatic, dark clouds, some of which are illuminated from below by the setting sun. The overall mood is contemplative and serene.

God in mijn leven ontmoeten, zodat ik mag zeggen: deze God is mijn God? Jawel dat kan nog steeds, onze zingende pelgrim getuigt daarvan. Hij is een gast en vreemdeling geworden op aarde, omdat zijn koers is verlegd naar de hemel, vervuld met verlangen, met heimwee. Ook al leeft hij op aarde, hij is hier niet thuis. Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.

Gasten en vreemdelingen, onderscheiden van deze wereld en toch daarbij betrokken. Verkerende in een omgeving waar ze de werelddienst zien, er van horen, waar de zonde wordt bemind, de vorst der wereld gediend. Bovendien... die onrust, die onevenwichtigheid kenden ze zelf eertijds óók. Juist dat maakt hen als vreemdelingen, niet wereldvreemd. Zij doorgronden die wereldse verlangens als geen ander, ze kennen die tot op het bot van hun bestaan, én toch... vreemdelingen.

Als vreemdeling is ons leven met Christus verborgen in God, maar kennen we dat uitzien, verlangen naar onze eeuwige toekomst? Het heimwee dat onze zielen dan doortrekt, omsluit meer dan alleen het verlangen bij Christus te zijn. Het omvat ons ganse wezen, smachtende naar harmonie van hemel en aarde, naar het uitgedreven zijn van de zonde uit Zijn ganse schepping, het ongedaan maken van de dood.

Vreemdelingschap en toch ook weer niet, waar de pelgrim

ook is, want onze God is de God van de ganse aarde. Want Hij kan ons Zijn majesteit doen opmerken in de werken Zijner handen, ons vermaak schenken in de vogels, die hun lied zingen, in de bloemen die bloeien. Want al zijn we dan vreemdelingen en doortrekkers, het land dat wij doortrekken is toch het onze, want zegt Paulus: alles is uwe, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, doch gij zijt van Christus en Christus is Gods.

Vreemdelingen. De wereld vindt hen vreemde mensen, zonderlingen wellicht, ook al spreken zij dezelfde streektaal, maar... over de werken Gods. Ze huiveren over het wereldgebeuren, maken zich daar ernstig zorgen over, maar raken niet van slag, omdat ze alles zien in het perspectief van Gods Koninkrijk.

Van waar komt gij en waar zult gij heengaan? Gaan we naar de stad die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is, of... naar de plaats waar eeuwig, bitter wordt geweend? De vreemdeling komt Thuis, de zingende pelgrim zal eeuwig zingen... het lied des Lams.

1 Gedachtegoed ontleend aan ds. I. Kievit (1887-1954)